

ולהזון ממנו, ועומדים באותו נקב, ונכנסים בפתח אחד שנקרא קרי, וזהו סוד הכתוב (ויקרא כו) ואם תלכו עמי קרי וגו'. וכתוב, והלכתי עמכם בחמת קרי. באותו רגז היוצא מהפתח של קרי.

ואלו הם שמשוטטים בלילה, ובשעה שהנשמות יוצאות לעלות להראות למעלה, הם יוצאים ומקטרגים בהם, ולא יכולים לעלות ולהראות למעלה, פרט לאותם חסידים קדושים עליונים שהם בוקעים רקיעים ואוירים ועולים, וקבוצות השרים הללו יוצאים ומודיעים דברים פוזבים לבני אדם, ונראים להם בדמיות אחרות, וצוחקים עליהם, עד ששופכים זרע, ונקראים בעלי קרי, משום שאותם שיוצאים מפתח הקרי גרמו להם. ובשעה שמתאכלים אמורים ופדרים, אותו עשן היה מרנה אותם וזן אותם. כפי כבודם כך מזונם מה שראוי להם. וכזה לא יצאו ולא משוטטים בארץ הקדושה.

ערב, כמו שנאמר (שמות יב) וגם ערב רב עלה אותן קבוצות שרים מתערבים בשלטון הלילה, ולכן לא שמו את תפלת ערבית חובה, שאין מי שיכול לתקנה כמו יעקב, שהוא היה בעל (מטהר) המשכן ומתקן אותו כראוי.

ואף על גב שהיא רשות, תפלה זו היא כדי להגן עלינו מתוך פחד בלילות, מתוך פחד של כמה צדדים של הגיהנם, שהרי באותה שעה טורדים את הרשעים בגיהנם על כל אחד שנים מאשר ביום. ולכן מקדימים ישראל לומר "והוא רחום", שהוא משום פחד הגיהנם. ולא דין אחר אסור

ועאלין בחד פתחא דאקרי קרי, ודא איהו רזא דכתיב, (ויקרא כו) ואם תלכו עמי קרי וגו', וכתוב, והלכתי עמכם בחמת קרי, בההוא רוגזא דנפיק מפתחא דקרי.

ואלין אינון דמשטטי בליליא, ובשעתא דנשמתינ נפקין לסלקא, לאתחזאה לעילא, אינון נפקין, ומקטרגן לון, ולא יכלין לסלקא ולא תחזאה לעילא, בר אינון חסידי קדישין עליונים, דאינון בקעין רקיעים ואוירים וסלקין. ואלין חבילי טהירין נפקין, ומודיעין מלין פדיבין לבני נשא, ואתחזיין לון בדיוקנין אתרנין, וחיכאן בהו, עד דאושדין זרעא, ואקרון מאריהון דקרי, בגין דאינון דנפקין מפתחא דקרי, גרמי לון. ובשעתא דמתאפלי אמורין ופדרין, ההוא תננא הוי רוי לון, וזן לון, פפום יקרא דלהון, הכי מזונא דלהון, מה דאתחזי לון. ובחאי לא נפקן, ולא משטטי בארעא קדישא.

ערב: כמה דאת אמר, (שמות יב) וגם ערב רב עלה אתם, דכל אינון חבילי טהירין, אינון מתערבי בשולטנו דליליא. ועל דא לא שויהא חובא לצלותא דערבית, דלית מאן דיכיל לאתקנא לה פיעקב, דאיהו הוה מארי (מדבי) משפנא, ומתקן ליה כדקא יאות.

ואף על גב דאיהו רשו, צלותא דא איהו לאגנא עלן מגו פחד בלילות, מגו פחד דכמה סטרין דגיהנם, דהא בההיא שעתא טרדי לחייביא בגיהנם, על חד תרין מביממא. ובגין כך, מקדמי ישראל למימר והוא רחום, דאיהו בגין פחד דגיהנם. ובשפת דלא אשתכח פחד דינא דגיהנם, ולא דינא אחרא, אסיר לאתערא ליה, דאתחזי

לעוררו, שְׁנֵרָאָה שְׁהָרִי אֵין לוֹ רְשׁוּת לְשַׁבֵּת לְהַעֲבִיר אֶת הַדִּין מֵהָעוֹלָם.

וּפְחַד שֶׁל קְטָרוּגַת הַנְּשָׁמוֹת, כְּשֶׁרֹצוֹת לַעֲלוֹת לְמַעְלָה כְּדִי לְהִרְאוֹת לְפָנֵי רַבּוֹנָם. וְלִכֵּן אָנוּ מְקַדְיָמִים "שׁוֹמֵר אֶת עֲמוֹ יִשְׂרָאֵל לְעַד אָמֵן". פְּחַד שֶׁל כְּמָה מְדַיָּקִים וְקְטָרוּגִים שֶׁנִּמְצָאִים בְּלִילָה, וְיֵשׁ לָהֶם רְשׁוּת לְהַזִּיק לְמִי שִׁיּוֹצֵא הַחוּצָה מִשְׁעַר בֵּיתוֹ, וְלִכֵּן אָנוּ מְקַדְיָמִים "וְשׁוֹמֵר צְאֵתָנוּ וּבִאֲנוּ". וְעַד כֹּל זֶה, מִתּוֹךְ פְּחַד שֶׁל כֹּל זֶה אָנוּ מְפַקְדִים הַגּוֹפּוֹת, הַרוּחוֹת וְהַנְּשָׁמוֹת לְמַלְכוּת הַעֲלִיּוֹנָה, שֶׁשְׁלֹטוֹן הַכֹּל בְּיַדֶּיהָ, וְעַל זֶה תְּפַלֵּת עֲרַבִּית בְּכֹל לַיְלָה וְלִילָה. עֵתָה שֶׁקְרַבְנוֹת וּמִן־פְּחָחוֹת לֹא נִמְצְאוּ, אָנוּ עוֹשִׂים כֹּל הַתְּקוּנִים שֶׁאָנוּ עוֹשִׂים עַל הַסּוּד הַזֶּה.

בְּחֻצוֹת הַלַּיְלָה, כְּשֶׁמִתְעוֹרְרַת רוּחַ צָפוֹן, מְכָה בְּכֹל אוֹתָם מְדוּרֵי הַרְחוּת הַרְעוֹת, וְשׁוֹבֵר אֶחָד (סלע חק) אֶת הַצֵּד הָאֲחֵר, וְנִכְנָס וּמְשׁוֹטֵט לְמַעְלָה וּמַטָּה, וְכֹל אוֹתָן קְבוּצוֹת שֶׁל מַחְבְּלִים נִכְנָסוֹת לְמִקוֹמָן, וְנִשְׁבֵּר כִּפְזָן וְלֹא שׁוֹלְטוֹת. וְאֵז הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא נִכְנָס לְהַשְׁתַּעֲשֵׁעַ עִם הַצְּדִיקִים בְּגַן עֵדֶן, וְהָרִי נִתְבָּאֵר.

כְּשֶׁבֵּא הַבְּקָר, אוֹר הַנּוֹר שֶׁשְׁלֵט בְּלַיְלָה נִגְנוֹ מִלְּפָנֵי אוֹר הַיּוֹם, וְאֵז הַבְּקָר שׁוֹלֵט, וּמַעֲבֵר שֶׁלְטוֹנוֹ שֶׁל הָעָרֵב. (אָס) הַבְּקָר הַזֶּה הוּא בְּקָר שֶׁל אוֹר רֵאשׁוֹן, הַבְּקָר הַזֶּה מְשָׁלִים טוֹב לְכֹל הָעוֹלָמִים. מִמֶּנּוּ נִזְוָנִים עֲלִיוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים. זֶה מְשַׁקָּה אֶת הַגֵּן. זוֹהֵי שְׁמִירָה שֶׁל כֹּל הָעוֹלָם. כָּאֵן הַסּוּד לְיִוֵּדְעֵי מְדִינָה: מִי שֶׁרֹצֵה לְצֵאת לְדֶרֶךְ, יָקוּם בְּנִגְחָה, וְיִשְׁגַּיַח בְּהַתְּבַוְּנוֹת לְפִי שְׁעָה לְצַד מְזָרְחָה, וְיִרְאֶה כְּמִרְאֵה אוֹתִיּוֹת שְׁמִכּוֹת בְּרִקְיעַ, זוֹ עוֹלָה וְזוֹ יוֹרְדָתָה, וְאֵלָה הֵם

דְּהָא לִית רְשׁוּ לְשַׁבֵּת לְאַעֲבָרָא דִּינָא מְעַלְמָא. וּפְחַד דְּקְטָרוּגָא דְנִשְׁמָתִין, כִּד בְּעָאן לְסַלְקָא לְעִילָא, לְאַתְחַזְזָא קָמִי מְאָרִיָּהוּן. וּבְגִין כֶּף אָנן מְקַדְיָמִים, שׁוֹמֵר אֶת עֲמוֹ יִשְׂרָאֵל לְעַד אָמֵן. פְּחַד דְּכְמָה מְדַיָּקִין וְקְטָרוּגִין דְּמִשְׁתַּפְּחִי בְּלִילָא, וְאִית לוֹן רְשׁוּ לְנִזְקָא, לְמָאן דְּנִפְיָק מִתְרַע בֵּיתִיהָ לְבָר, וּבְגִין כֶּף אָנן מְקַדְיָמִים, וְשׁוֹמֵר צְאֵתָנוּ וּבִאֲנוּ.

וְעַד כֹּל דָּא, מִגּוֹ דְחִילוֹ דְכֹל דָּא, אָנן מְפַקְדִינָן גּוֹפִין רוּחִין וְנִשְׁמָתִין, לְמַלְכוּתָא עֲלָאָה, דִּי שׁוֹלְטָנוּ דְכֹלָא בִידְהָא. וְעַל דָּא צְלוֹתָא דְעֲרַבִּית, בְּכֹל לַיְלָא וְלִילָא. הַשְׁתָּא דְקְרַבְנִין וּמִדְבַּחָן לֹא אֲשַׁתְּכַחוּ, אָנן עֲבַדִּינָן כֹּל תְּקוּנִין דְּאָנן עֲבַדִּין עַל רְזָא דְנָא. בְּפִלְגוֹ לַיְלָא, כִּד רוּחַ צָפוֹן אֲתַעַר, בְּטַשׁ בְּכֹל אֵינּוֹן מְדוּרִין דְּרוּחִין בִּישִׁין, וְתַבַּר חַד (מְנָרָא תְּקִיפָא) סְטָרָא אַחְרָא, וְעָאל וְשָׂאט לְעִילָא וְתַתָּא, וְכֹל אֵינּוֹן (דף ק"ז ע"ב) חֲבִילֵי טְהִירִין עֵיילִין לְדוּכְתִיָּהוּ, וְאַתְבַּר חִילִיָּהוּ וְלֹא שְׁלֵטִין. וּכְדִין קְדַשָּׁא בְרִיךְ הוּא עָאל לְאַשְׁתַּעֲשֵׁעַ עִם צְדִיקָיָא בְּגִנְתָּא דְעֵדֶן, וְהָא אֲתַמַּר.

כִּד אֲתִי צְפָרָא, נְהוּרָא דְשֶׁרְגָא דְשְׁלֵטָא בְּלִילָא, אֲתַגְנִיז מְקָמִי נְהוּרָא דִימְמָא, כְּדִין בְּקָר שְׁלֵטָא, וְאַתְעַבֵּר שׁוֹלְטָנוּ דְעָרֵב, (וְכִדִּי) הָאִי בְּקָר, אִיהוּ בְּקָר דְאוֹר קְדַמְאָה, הָאִי בְּקָר, אֲשָׁלִים טִיבוֹ לְעַלְמִין כְּלָהוּ. מְנִיָּה אֲתַזְנוּ עֲלָאִין וְתַתָּאִין. הָאִי אֲשָׁקִי לְגִנְתָּא. הָאִי אִיהוּ נְטִירוֹ דְכֹל עֲלָמָא. הֵכָא רְזָא לְיִוֵּדְעֵי מְדִינָה, מָאן דְּבַעֵי לְמִיפְקַ לְאַרְחָא, יָקוּם בְּנִגְחָה, וְיִשְׁגַּח בְּאַסְתְּפְלוּתָא לְפוּם שְׁעָתָא, לְסִטְרַ מְזָרְחָה, וְיַחְמִי כַחֲזוֹ דְאַתְוּוֹן דְּבִטְשֵׁי בְּרִקְיעָא, דָּא סְלִיק וְדָא נַחֲתִית. וְאַלִּין אֵינּוֹן